

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

ΤΟΥ WILLY

'Απ' τις όκτώ τ'ο πρωί πού πέρασε ό ταχυδρόμος, ή φτωχή Μί, πολύ στενοχωρημένη, εξακολουθούσε να μαζεύη φράουλες πίνοντας από πολλά φύλλα παρά καρπούς.

"Όταν ό πατέρας της της εφώνασε «Μί, φέρε μου ότι μαζεύεις», σηκώθηκε χωρίς ν'άπαντηση, κι έτρεξε κοντά του. 'Ό πατέρας της με κατάκληϊ έδρε το μσογεμισμένο καλάθι κι ένω ή Μί τον κύτταζε με μάτια βουρκωμένα από δάκρυα, αυτός κατάλαβε και κατακόκκινος από θυμό της φώναζε :

— 'Όρισμένος θάλαβε κάποιο γράμμα από κείνο το παλιό παιδο τόν Κάρολο...

Χωρίς να κινήθι του άπάντησε :

— Μαύ γράφι να πάω να τόν άποκαρτείσω σήμερα στο Βράδε-βούργο. Τό σύνταγμα του φεύγει αύριο.

"Ό γέρος έκανε ένα κίνημα άπειλητικό και μουρμούρισε : «Τόλ-μιος μόνο και θά όης...»

Τήν έδρε να φεύγη σιωπηλή και να διευθύνεται με μεγάλα βη-ματα πρós το περίπτερο στό όποιο φύλαγον τούς καρπούς πού μα-ζευαν ή γυναίκες. Ένα δόκλιχο χρόνο είχαν τόν Κάρολο για βοηθό του κηπουρού σπιτι τους και μιά μέρα ό πατέρας της τον είχε διώξει λέγοντάς του : «Είσαι ένας καλός εργάτης μιά τι να σου κάνω άφου καθώς βλέπω σου άρέσει ή Μί. Πήγαινε στο καλό».

'Απ' την άρχη του πολέμου ό Κάρολος βρισκόταν στο Βράδε-βούργο, (άχ ! τι σκληρός άποχωρισμός την ήμέρα της γενικής επι-στατάσεως) άπ' όπου έγραφε στην «άγαπημένη μικρή άρραβωνια-στικιά του» θερμά γράμματα, όρκιζόμενος να τήν κινή γυναίκα του μόλις θά τελείωνε ό πόλεμος και ύπογραφοτά ήν ειρήνη. Τού ά-παντούσε τρυφερά και με κάποιο φόβο.

Και νά τώρα πού ό Χίντερμποργκ...καλοούσε'όν Κάρολο να πο-λεμήγη έναντίον τών Ρώσων. Θά γυρίζε άραγε γέρος ! 'Εσπεσε να τόν δή σήμερα χωρίς άλλο κι' ός άπειλούσε όσο ήθελε ό πατέ-ρας της.

"Η ήμέρα ήταν βαρεία, πνιγηρή και ό ήλιος κρηβόταν μέσα σε χοντρά γκρι-ζα σύννεφα πού κρημόντουσαν πάνω άπ' την παδιάδα της Χαβέλ. Τά καλά-μια πού ήταν συνηθισμένα να βουίζουν στον άερα, έμεναν τώρα άκίνητα λέξ και ήταν κουρασμένα. Μιά πυκνή όμίχλη κρημάτων πάνω άπ' τις ίτιες πού στο-λίζον την όχθη και σκεπάζε μεταλλο-γικά την άσπρη λάμψη τους. Τά πολ-λιά πού άλλοτε κελαιδούσαν χαρούμενα σπαίνον κι' αυτά και μόνο μιά ά-γριόπαπια βγάξε άδιάκοπα μιά βραχνη παράξενη φωνή.

"Η Μί άν και βυθισμένη στο με-λαγχολικό της όνειρο, άκούε έντονούς το ρολόι να χτυπά τις έννεκα. 'Έχει και-ρό να τρέξη στό σταθμό και να πάρη το τρέινο πού θά τήν φέρει κοντά στον άγαπημένο της.

Χωρίς να τήν δη κανείς γλωστρά έξω άπ' τόν κήπο, άκολουθεί το μονοπάτι πού περνάει μέσα άπ' τα κρηφια και τυλίγει συν-φειδι το χωριό κι' ύστερα παίρνει το μεγάλο δρόμο.

Τρέχει έσκούφωτη. Μιά δυνατή βροχή άρχίζει να πέφτη. Σκου-πίζει τά μαλλιά της με τά δυό χέρια της κι' εξακολουθεί να τρέχη χωρίς να σταματήσει.

Έ τέλος να ό σταθμός ! 'Η Μί βρίσκει στην τσέπη της τά λεπτά πού πήρε πουλόντας τις φράουλες σε μιά γετόνισσα και πού μόλις τήν έφθαναν να βγάλη εισιτήριο με έπιστροφή. Μπαίνει μέσα σ'ένα βαγόνι γεμάτο χωρικούς πού κληνίζουν και φωνάζουν και κάθεται σε μιά γωνιά άδιάφορη για ότι γίνεται γύρω της : ούτε βλέπει, ούτε άκούη, και μέσα στο μικρό κεφαλάκι της δυό λέξεις χορεύουν άδιά-κοπα : «'Ο Κάρολος φεύγει!»

"Υστερα από λίγο φθάνει στο Βράδεβούργο και χωρίς να προφ-ταχθι άπ' τη βροχή πού εξακολουθούσε να πέφτη, βγαίνει άπ' το σταθμό με γέλογο βήματα. Ξέρει το δρόμο γιατί ό Κάρολος της τόν ύπεδείξε ληστειομαρμάς τά γρημιάτα του. Χωρίς να σωτηση τό παραμοιρό περναει την καινούργια πόλι, διασχίζει τη Χαβέλ, περπατά άκόμη και φθάνει μπρός στη στρατώνη. "Ο Κάρολος δέν εινε έδώ. Γιατί ; "Ελλεξε τόσο να τόν εύρη μπρός στην πόρτα ! "Ένας φόβος σφίγγει τη καρδιά της ! Τό κεφάλι της γυρίζει ! Με τρεμάμενη φωνή ρωτά τό σκοπό :

— Μπρωί να μιλήσω στον Κάρολο ;

— Πουός εινε αυτός ;

Τού λέγει το λόχο πού άνήκει κι' ετοιμάζεται να του πη κι' άλλα αλλά ό στρατώνης της κάνει νόημα να πάγη γιατί έρχοταν ένας άξιωματικός.

"Ένας ναύτης πού βρισκόταν εκεί κοντά κι' άκουσε την ερώτηση της Μί, της άπαντά με κάποια τρυφερότητα :

— 'Εφγαν σήμερα το πρωί.

— Εφγαν ;

Τό φτωχό κορίτσι βγάνει μια άπειλισμένη φωνή κι' ό θαλασσινός τρομαγμένος της ξεγγει :

— Δέν μένει πιά πυροβολητής έδώ, φτωχό μου κορίτσι. 'Η άνα-χώρησή τους έγινε 24 ώρες νωρίτερα. Τί να γίνη ;

Μά ή Μί δέν άκούει τίποτε, δέν σκεπτεται να πη ουτε ένα

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡ ΜΟΝΤΕΓΚΑΤΣΑ

"Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΙΑΣ,,

'Ό έρωσ ενός άνδρός για μιά γυναίκα σοφή, άλλ' άσημη, εινε φαινόμενο σπανιότερον από τις άσπρες μυίγες !...

* * *

Εινε αξίωμα παλιό και βεβαιωμένο από την καθολικήν πείρα, ότι δηλαδή ό καιρός ψυχραίνει κι' ύστερα σβύνει τούς μικρούς έρω-τας, ένφ άντιθέτως δυναμώνει τούς μεγάλους !...

* * *

Σπουδάσετε το συνοικέσιο πρώτα με τά μάτια, δεύτερον με τό μικροσκοπίο, και τέλος με τό τηλεσκόπιο !...

* * *

"Όλοι όσοι πέργουν γυναίκα, χωρίς να κλοσκοφεθούν πολύ τό δύσκολο πρόβλημα του γάμου, μοιάζουν μεπλοάχρους μεθυμένους, πού ταξιδεύουν σε άνοιχτή φουγοντισμένη θάλασσα δίχως πυξίδα!

* * *

Τό ιδεώδες της φυσικής άρμονίας μεταξύ δύο συζύγων εινε τό να έχουν κι' οι δυο την ίδια επιθυμία για τό αυτό πράγμα !

* * *

'Απεδείχθη ότι τό εύσαρκον τών χελώνων εινε καλό χαρακτη-ριστικό για να μετρηθι ή άισθητικότητα μιας γυναίκας.

* * *

'Ισχυρός έρωσ, χωρίς μεγάλην πίστιν, δέν ύπάρχει. Αυτό ειναι άναμφισβήτητον.

* * *

'Ό τυχερότερος σύζυγος στον κόσμο εινε εκείνος πού πήρε γυ-ναίκα με μόρφωσι άρκετή, μ' έλεκτική φιλοκάλλια, με παρ. τηρητικό πνεύμα και με λίγες συζυγικές άπει-τήσιες.

* * *

Νυμφευθήτε γυναίκα άγαθήν πού να σας άγαπά όχι για τόν τίλο σας, όχι για τά χρημάτα σας, αλλά γιατί σας βρίσκει ώρατον, σας έκτιμά και ύπερηφανεύεται για σας.

* * *

Αί γυναίκες πρέπει να δυσπιστούν πάντοτε πρós τους άνδρας εκείνους πού κακαμεταχειρίζονται τις επιχειρήμα-των και τις άλλάζουν τακτικά. Οι άνδρες αυτοί δέν θα γίνον κалоι σύ-ζυγοι.

* * *

Οί άκόλαστοι έξερουν καλύτερα την γυναικεία καρδιά. Πέφτει ή τήν εναντίον άν τά βρέφη πούρχονται στον κό-σμο συνήθιζαν να φωνάζουν τό όνομα του πατέρα τους !...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μονοτάκι μου, καρμιοτά, και φρόδια μου γρημμένα,
'Εσένα πρέπον τ' όρματα, έσένα τα τοιαφάτζια
'Εσένα κι' άλλο καλό, να περβατεις καβάλλα,
Νά περβατεις, να χαιρέσει 'ς τοφ δρόμον του λεβιάδα,
'Σ τά πράσινα, 'ς τά κίτρινα, 'ς τά ώρηχομαρωμένα.

εύχαριστώ στο ναύτη. Φεύγει πρós τό σταθμό ώχωρη τρέμοντες άπ' τόν πυρσό... Πέφτει σ' ένα κάθισμα μέσ' στο βαγόνι με τά χέρια παραλυμένα και τά μάτια κλαψι.

"Εφθασε τό βράδυ στο χωριό όταν όλοι κοιμόντουσαν. 'Η σιωπή και τό σκοτάδι την στενοχωρούσαν. Πόσο άργήσε να φθάρη στο σπιτι της να πείρη στο κρηβάτι της να κλάψη...

'Αφηνε τό μεγάλο δρόμο για να πάρη τό μονοπάτι δέν ξερει πού πηγαίνει. Τό φουστάνι της πίνεται σ' ένα ξερόκλαδο και της φαίνεται πως κάποιος θέλει να τήν κρατήση. Για μιά στιγμή σκε-πεται : Περπατώ άραγε καλά ή πήρα τό δρόμο πού καταλήγει κάτω στα βάτλα !...

"Υστερα εξακολουθεί τό δρόμο της σάν ύπνοβάτης, ψηλαφώντας με τό πόδι της, άγγίζοντας ποτε-ποτε τά πυκνά φύλλα τών ιτιών πού συναντούσαν τά χέρια της. Μά άξανα να πού τό έδαφος φεύγει κάτω άπ' τά πόδια της. Γλωστρά... Τό νερό της περικυκλώνει. "Ένας κνεκώνας από βαλτόχροτα της σφίγγει, την παρολβει. Αισθά-νεται τις δυνάμεις της να φεύγουν... προσπαθει να σωθι. Τό ένα χερι της άρπάξει σκαμπομιάδα μερικά σάμια φύλλα, ένφ τό άλλο ξεριζώνει κάτι ώφορα.

Φωνάζει άπειλισμένα «Κάρολο...Κάρολο !» με σάθε φωνή ένα βουκόμο νερό μπαίνει στο στόμα της...Γύρω τόσκοτάδι άπλώνεται...

Δυό μέρες άργότερα βόηκαν τη Μί πεθαμένη μέσα σ'ένα σωρό άσπρα νούφαρα.

Μετάφρ. Π. Χ. Μεντζελοπούλου

